

Mijn naam is Peer en ik ben een krieb.
Ik woon op de rechterarm van een mens.
Ze heet Jet en woont op aarde.
Jij ook.
Denk ik.
Eigenlijk is Jet onze aarde.
Want voor ons is Jet gigantisch.
Mijn zusje Kip en ik hebben veel van
haar lichaam gezien.
Haar grote teennagel, haar been,
haar knie.
We zijn ook in haar lichaam geweest.
Ik weet niet of mensen de aarde in
kunnen.
Ik hoop het, want de binnenkant is
meestal mooier dan de buitenkant.
De binnenkant van Jet is prachtig.
Maar daar gaat dit verhaal niet over.
Dit verhaal gaat over doodgaan.
Het is geen eng verhaal.
Het is juist een mooi verhaal.
Want doodgaan lijkt erg, maar dat is het niet.
Dat heb ik geleerd van Vlieg.
Vlieg is net doodgegaan.
En dat was heel mooi.
Maar om te snappen waarom het niet eng of erg is,
moet ik beginnen bij het begin.
Het begin van het leven van Vlieg.

‘Grijp hem!’

‘Pak hem!’

‘Jaag hem weg!’

Ik ben wakker geworden van geschreeuw.

Ik kruip via de dikke haar het haarzakje uit.

Dat haarzakje is ons huis.

Daarin woon ik met mama Bof en papa Beter.

En met mijn irritante zusje Kip.

‘Wat is dat?!’

‘Hij is gevaarlijk!’

‘Pas op!’

Ik wrijf in mijn ogen en kijk rond.

In de verte staat een grote groep schreeuwende krieps rondom...

‘... een gigantisch wezen!’ roept Kip.

Ze is naast me komen staan.

‘Met vleugels!’

Ze springt op en neer van enthousiasme.

Ik zie het nu ook.

Ze heeft gelijk.

‘Dat beest is groter dan een luis,’ zeg ik. ‘Groter dan een vlo!’

‘*I love it!*’ roept Kip.

Ze praat soms Engels.

‘*Very much!*’

Dan rent ze naar de commotie.

Commotie betekent gedoe.

Ik houd niet zo van gedoe.

Dus ik blijf staan.

‘Kom, Peer!’ roept Kip.

Kip houdt heel erg van gedoe.
Mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn angst.
Ik ren achter mijn zusje aan.
Al snel zie ik dat het wezen vastzit tussen de haren van
Jets arm.
Het is een vlieg.
Zes grote poten proberen zich los te trekken.
Vier grote vleugels klappen in paniek op en neer.
Er staan tientallen krieps omheen.
‘Dit is niet goed,’ zeg ik.
We mogen niet met zoveel krieps op één plek zijn.
Als we met te veel gaan rondlopen, krijgt Jet jeuk.
Als ze jeuk krijgt, gaat ze krabbelen.
Krabbelende vingers kunnen ons doodmaken.
‘Wegwezen!’ roep ik tegen de menigte.
‘Ja! Aan de kant!’ roept Kip.
‘Ik wil die vlieg zien!’
‘Nee, verspreiden!’ roep ik.
‘Wat een gruwelijk gaaf ding,’ zegt Kip als we dicht bij
de vlieg zijn.
‘Ga weg!’ roep ik.
‘We zijn hier met te veel!’
Het is te laat.
Verderop wordt het donker.
Een grote schaduw trekt over Jets arm.
De schaduw van een gigantische hand.
Met heel grote vingers.
Vingers die krabbelen.
‘RENNEN!’ roep ik zo hard als ik kan.

HANGEND IN DE LUCHT

De krieps stuiven allemaal een andere kant op.
Ik grijp met mijn twee armen en vier benen de
dichtstbijzijnde haar vast.
Voordat ik mijn ogen dichtknijp, zie ik dat Kip aan
dezelfde haar hangt.
De schaduw maakt alles donker.
Jets hand is hier.
Is dit het einde van mijn leven?
Ik heb veel meegemaakt, maar eigenlijk ook nog heel
weinig.
Hoe is het om dood te gaan?
Lijkt het op slapen?
Ik kom los van de huid.
Ik ga de lucht in.
Is doodgaan als vliegen?
Naar een nieuwe wereld?
Er blaast wind langs mijn voelsprietten.
Ik kan voelen en denken.
Kun je voelen en denken als je dood bent?
'Peer, kijk!' roept Kip.
Kun je je irritante zusje nog horen als je dood bent?
Ik doe mijn ogen open.
Ik leef nog.
Kip ook.
Ze houdt zich ook nog steeds goed vast.
Maar de haar...
... is geen haar!
Het is een poot.
Van de vlieg.
De vlieg die door de lucht vliegt!

Ik kijk omhoog.
De grote vleugels gaan zo snel op en neer dat ze
onzichtbaar lijken.
'Sick, toch?!' roept Kip.
'Ja, heel ziek,' zeg ik.
Zo ziek dat ik er misselijk van word.
'We zijn vogelvrij!' roept Kip.
Angst went.
Of wordt minder.
Ook nu.
Na een paar seconden PURE PANIEK ben ik iets minder
bang.
Toch houd ik de grote poot nog stevig vast.
Kip niet.
Die doet iets ontzettend Kippigs*.
Kip spreidt haar armen.
'*I'm the queen of the world!*' roept ze.
Ze voelt zich een koningin.
Dan maakt de vlieg plots een duikvlucht.
Kip wil de poot weer pakken, maar het is te laat.
De wind grijpt mijn zusje en neemt haar mee!
Ik knijp mijn ogen dicht terwijl we loeihard naar
beneden suizen.
Alles went.
Zelfs vallen.
Want zo voelt deze ellenlange duik.

* Kippigs: ondoordachte, waarschijnlijk zeer gevaarlijke maar toch inspirerende handeling. Dit is een voetnoot. Opmerkingen die je kunt overslaan, niet een zin over voeten.

Als een val die went.
Ik doe mijn ogen weer open.
In de verte zie ik een stipje.
Een stipje met vier benen en twee armen.
Een hysterisch gillend stipje.
'Kip!'
Krieps kunnen van hoog vallen en veilig landen.
Ik ben ooit van het hoofd van Jet op haar grote teen
gevallen.*
Toch is de val van Kip wel degelijk gevaarlijk.
Waar komt ze terecht?
Vinden we elkaar nog wel terug?
We gaan nu zo snel dat ik bang ben dat mijn voelsprietten
eraf waaien.
Ik hoor een gil.
Een vrolijke gil die steeds harder wordt.
Een kippengil.
Dan klinkt er een luide *OEF*.
Ik kijk opzij.
Omlaag.
Omhoog.
Daar!
Kip zit op de rug van de vlieg.
Ze heeft haar benen om zijn lichaam geklemd.
Haar armen uitgestoken in de lucht.
'Niet doen!' roep ik.
'Hou je vast, Kip!'

* Lees *De krieps – Van onder naar boven*. Dat verhaal begint op een voet. Dit is dus een letterlijke en figuurlijke voetnoot.

‘Nee!’ roept ze terug.
‘Laat los, Peer!’
Dit gebeurt wel vaker.
Ik wil iets vasthouden, Kip wil juist loslaten.
‘Toe maar, Peer,’ zegt mijn zusje.
‘Vlieg zal je vangen.’
‘Vlieg?!’
‘Ja, deze vlieg heet Vlieg.’
‘Hoe weet je dat?!’

‘Omdat ik hem zo heb genoemd.
Omdat hij een vlieg is.
En geweldig vliegt.’
Ik twijfel.
‘Laat nou los, Peer. *Let it go!*’
‘Nee.’
Maar Kip doet het wel.
Ze laat zich doodleuk van de rug van Vlieg vallen.
Ze tuimelt,
ze maakt salto’s,
ze duikt,
ze gilt,
ze leeft.
Vlieg vangt haar weer.
Keer op keer.
Heen en weer.
Omhoog, omlaag.
Van links naar rechts.
Van voor naar achteren en van onder naar boven.
Ze spelen een spelletje.
Moet ik ook loslaten?
Het lijkt me doodeng.
Maar ook heel leuk.
Eigenlijk zoals alle nieuwe dingen in het leven.
Ik ontspan mijn vingers.
Ik strek mijn armen uit.
Ik vang de wind in mijn handpalmen.
Het is een heerlijk gevoel.
Kip zit weer op de rug van Vlieg.
Ze kijkt naar beneden.

Ze wordt gek.

‘Yes yes yes yes, do it!’

Ik ontspan mijn benen.

De wind pakt me en ik laat...

L

O

S!